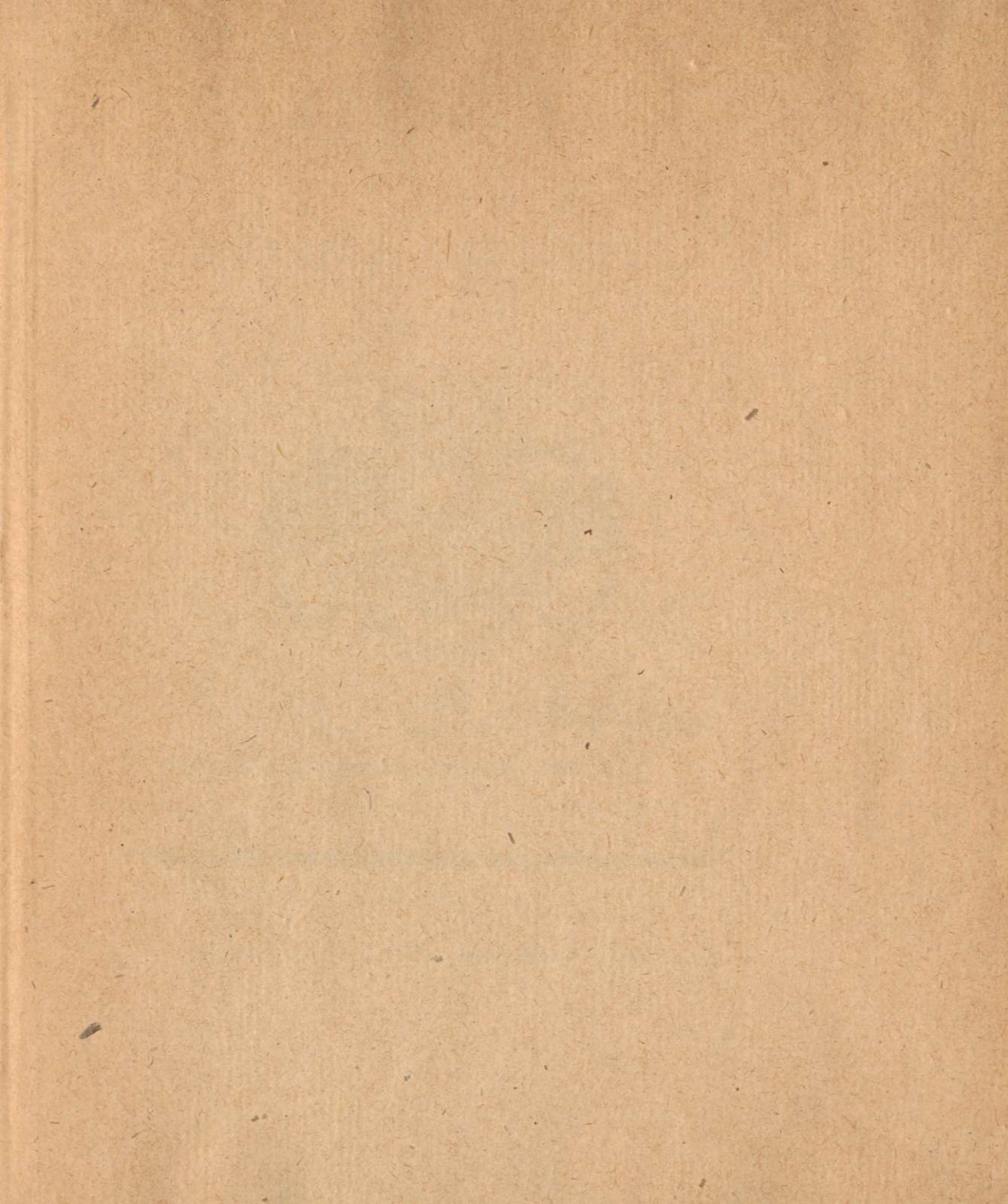

C. G. NORDFORSS

Ode 1788.

[Nordfors, Carl Gustaf]

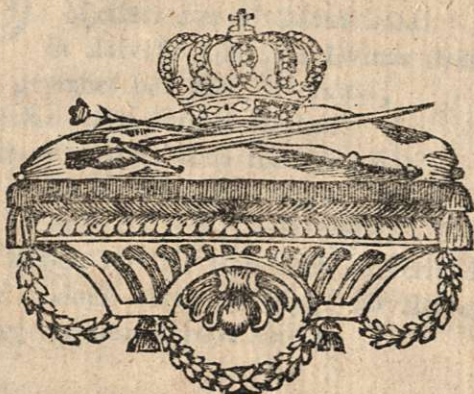
10.

31. VI. 1788
K. Sv. Stat. 72

ODE *)

Til

Svenska Armeen.

Carl Gustaf Nordfors

*) Skrefven i början af Julii månad detta år.

ÅBO,

Tryckt i *Frenckelliska* Boktryckeriet 1788.

ODD

SECRETARIA

SECRETARIA

130

SECRETARIA

Du Hjeltars här af Odens blod!
Et slafviskt folk från Dvinas stränder,
Med grymhet och med öfvermod,
Beherrskar dina fordna länder:

Och bäfvande ej mer för dina thordöns flag
Vil kräckta jorden in och ge Europen lag
Och hotande din arm djerfs troffa:
Men om du kärlek bär för Kung och Fosterland,
Och mod vid dödens blick och blygd för slafvens band;
Så flyg en ämnad boja kroffa!

O Svea! ve det grymma fär,
Som Hjelten vid Pultawas vallar,
Utaf en mordisk kula fär!
O! ve den dag, då tvedrägt kallar,
Den feger ifrån dig, som Härar ej förmått.
O Gud! den Store CARL skal i Sultanens Slott
Med hjeltemod, men bundna händer,
Sin Här förskingrad se: och se en listig Czar,
Som med Kossakers här på örnens vingar far,
Til mord och brand i Jota länder.

Likfom när skogarnes tyran
En hjord förutan herde finner,
Som vankar värlös af och an,
Af törst til blod och vildhet brinner,
Och nöjs ej med de rof, som mätta defs begär,
Men grym en mordisk tand på späda lammen bär:
Så Muscowit! ditt svärd förödde;
Sen uti krigarns bröst du färgat har din arm,
Så går du den at två i barns och mödrars barm,
Ej nöjd at blod från hjelten flödde.

Men du med blod ej var förnöjd:
Du späda barn på störrar trädde;
Och gubben under svärdet böjd
Du i hans sista dödstund hädde;
Du tänkte marter opp för den af karl bar namn,
Och ryckte flickan ur en mördad fästmans famn.
Då dina händer Templen brände,
Och plundra Enkors hus, och sköfla Prinsars Slott,
Då trodde, grymme du, at händen nått sitt mått,
Fast dessa ingen smärta kände.

Hvar Svensk, o Hjeltar! Er befvär,
At hämd af Muscows tigrar kräfva.
Den tid ännu för handen är,
Då deras magt J kunnen häfva.
Hvi skåda Edra Slott uti Barbarers magt?
Och bröder under ok och vapen i förakt.
Som varit jordens Herrkarinna
Sarmatens Rike delt, Georgien undertryckt,
Och Krim med list och våld från Portens välde ryckt
Af en förmäten Monarkinna.

Om Hon från Zemblas frufna strand
Til Candien får sin Spira räcka;
Mån icke Hennes djerfva hand
Den fedan vil til Island sträcka?

Hvad hindra kan et folk af en tartarisk ätt;
At härja föderns land? mån mänsklig hetens rätt?
Nej blott på drufvan som där blänker.
På Gullbeprydda Slott och på en bördig jord,
Och at den kräckta in med våld och brand och mord;
Dets fjäl förtjuft och svekfull tänker.

O Svear! måtte eder arm
Än dessa rofdjurs bröit förfära!
Och ljungande i deras barm,
J måtte dödens åskor bära.

Gån at med thordöns ilag förkrossa deras borg,
Och fjunga er triumph på fegerklädda torg!
Må sjelfva jordens grunder skälva,
Vid Muscowitens fall, hans klagan fylla skyn,
Då Edert glädje-rop vid Segerfanans fyn
Sitt famljud emot molnen hvälva!

Må, fege! endast bli er tröst,
At korpar eder kropp förtära!
Förrädare, uti ert bröit
En listig orm sitt gift må nära!

Må aldrig ärans blick dens ögon möta få,
Som med sin Kung, sin Prins ej vil i örlig gå:
Och aldrig skal en skönhets hjerta,
En yngling bli förärdt, som ej har mod och far,
Och under vapnebrak, få väcka gråa hår,
Förutan lagrar, blygd och smärta.

För millioner Ryffars här;
Hvars mod de tunga bojor qväfva,
Hvars kropp af svamp och lök sig när,
Ej fria själar kunna bäfva.

Det var ej Härars mängd som lyfte Hjeltens namn
Vid Narwens vallar i odödlighetens famn.

Nej! mod och vishet segrar vinner:

De uppå Lützens fält, rest GUSTAFS Årestod:

Och Segrarens på Bält. O Svear! deras blod

Ännu i edra ådror rinner.

J ären af de Hjeltars stam

Som tvätt sitt svärd i Tiberns bölja,

Som höljt med dunder, blix och dam,

Den strand Atlantens vågor skölja;

Som Throner skakat har, Tyranners spiror bräckt

I Muscowitens barm er segerklinga sträckt,

Hvad kan då edert bröst förskräcka?

Den Drott er här för an, som med *Montesquieus* blick

Ser Rikens sammanhang och Europeens skick,

Hvars mod kan ödets bommar bräcka.

Min Kung! hvar Svensk välfignar Dig

Och på Dig hoppets blickar kastar

Då för Ditt land på ärans stig,

Din fot i dödens faror hafar.

Du glömmor hvilan bort, Din Krona och Ditt Blod,

Invunder mödors natt och i bekymrens flod,

För folkets väl och folkets ära.

Hvems hjerta blir ej rördt? O! varefernas Gud!

Med segrar GUSTAF krön! Må våra segerljud

Hans namn til stjernehalvvet bära!

J GUSTAFS Bröder, GUSTAFS stöd,
Vårt väl på Edra skuldror hvilat.
Då mellan lif och mellan död
Ert bröst til ryckkets tempel ilar.

O CARL! vår Finska bygd förtjust af hoppet hört,
Hur Dina åkors dån på luftens bölja fördt,
Vår fröjd och Ryfslands fall förkunnar;
Och ropat, det är CARL, som på det djupa Haf
Sig refer ärestod på Muscowitens graf!
Och echo hörs af tufen munnar.

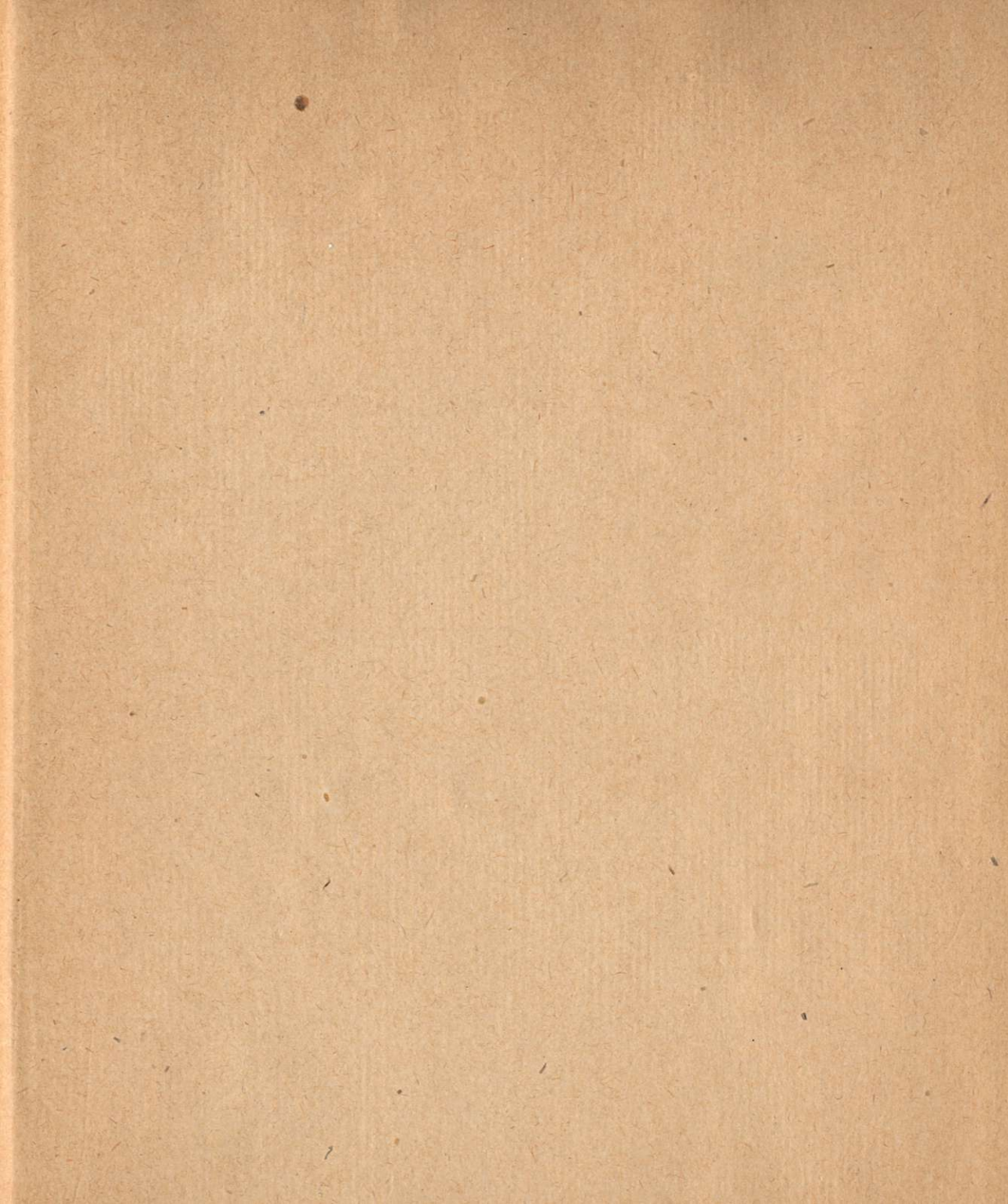
Fast *Vasars* Thron och *Vasars* Ätt
Af trenne Prinssar fordom blänkte;
Mån Deras mod och tänkefätt,
Åt Fosterlandet fällhet skänkte?
Nej! tvedrägt, list och våld och grymma brödramor,
Besläckade vår Thron och skakade vår Nord.
Nu Svea vid hvarandras sida
Emot Inkräktarns våld, med et förenadt mod,
At resa up igen din fallna ärestod,
Din Kung och dina Prinssar strida.

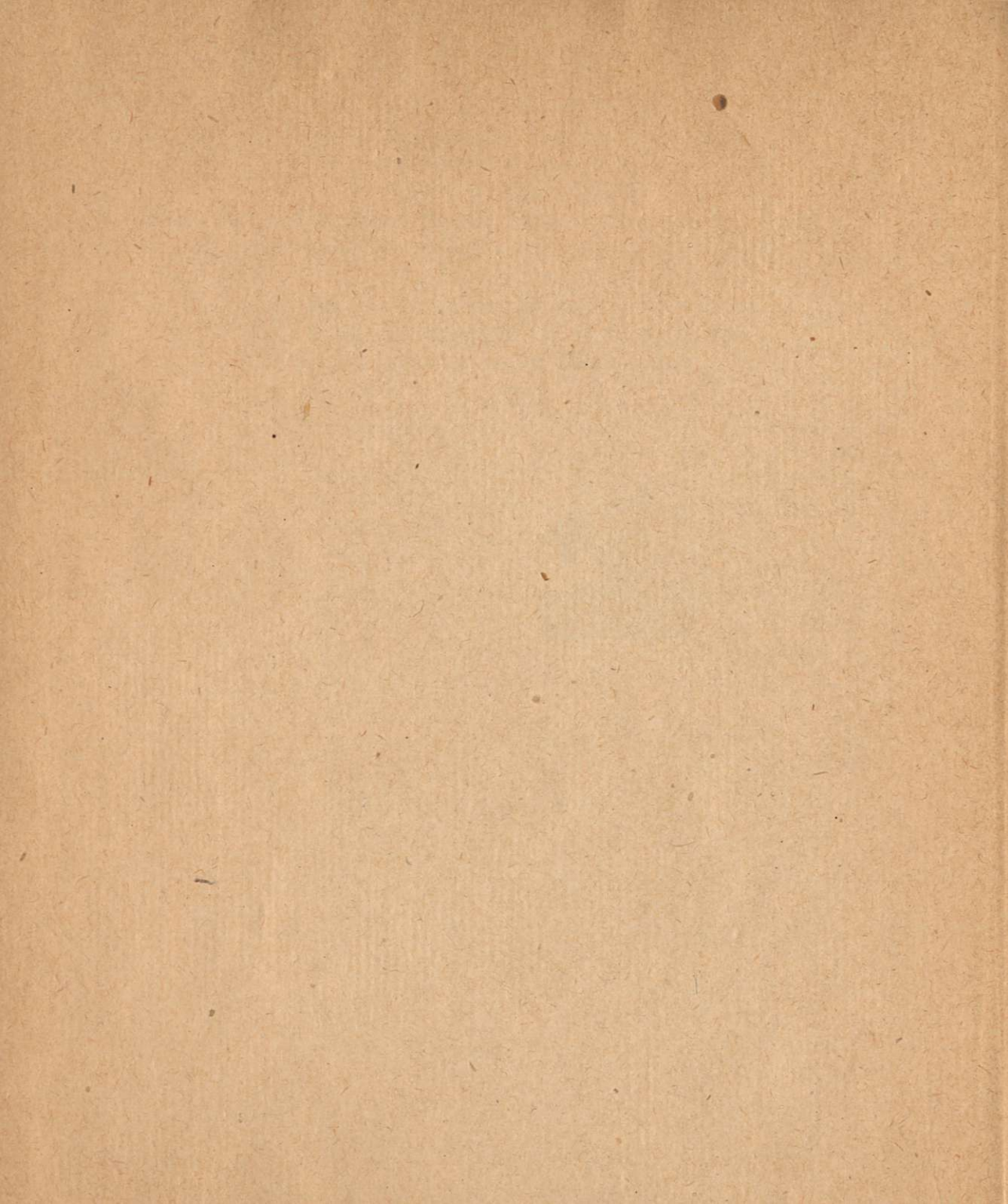
Välsignad i Monarkers Slott,
Välsignad uti torparns kojor,
Med segrar kröner du en Drott
Och friar slafven ifrån bojor.
Du dyra Enighet, hvars helga låga skyr
De ärelöfna bröst och gulletts trälar flyr.
En vallmo kring de själar hvifta,
Hvars legda tungor få oenighetens frö;
Den icke kriega vill, må vid en spinnrock dö,
Och uti Troia lagar stifta.

Men

Men hvad? Jag uti villors spår
Blott drömmer om den tvedrägts yra,
Som rasade för femti år,
Då hvarje Caput ville styra,
Då fläder, länder, folk, och ära, tro och dygd,
Blef såldt til högsta pris, uti en villad bygd,
Då; hvilken blygd mitt hjerta röner:
En rask och talrik Här geväret lägger ner.
O du mitt Fosterland! O at du nänsin mer
Ej rodna må för Odens foner!

Rv. Kaunoh ja Taide 2.

Nordfors

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1863

Mh

